

6. Jag fruktar dock icke för världenes åra,
Ej heller för straffet, hur svart det än blir;
Jag öfver långt mer för Förelldrarna fåra,
Samt syskon och slägt, som mitt elände sir,
Att de för mig må blygas också
Och slämmas för hvar gång de mig tänka uppå.
7. Skall jag uti förtid den tiden förbanna,
För hvilken jag warder en syndenes träl;
Långt hellre jag vill hos min Jesum förwaras,
Ly han hafwer lofwat att frälssa min själ.
O Herre och Christ, förlåt mig min brist,
Fräls mig ifrån ondo och djefwulens list.
8. Den endaste trösten som jag nu kan hafwa,
Den är att Gud vill ingen syndares död:
Den sig här omwänder, han ewigt får lewa,
Den Jesum har löst med sin blodswett så röd.
O! Femmer och nöd, fräls Gud oss i döden
För så swår pina och helfwetes glöd.
9. Ni ynglingar alla, som släda min jämmer,
Besinna nu eder och följ den Guds lag,
Bed Herren i himlen att han till er sänder
De heliga englar som leda hwar dag
På vägen rätt för, som ewigt förögde
All världenes anslag, som eder förödr.
10. Åh Jesu! Gif lycka, mitt lefwerne rått,
Åh Jesu, af nåde gif framgång dertill.
Bed Herren i himlen han styr till det bästa
Att lewa i världen som Skaparen vill,
Så att jag till slut må i en härlig skrud
Med palmer i handen lossjunga min Gud!

Säljes för 1 g. Bantö i Bruzelii Bellådor i Upsala och
Carlstad. — På samma ställen säljas styckvis eller i parti
många hundra år gamla visor och historier. I parti, då minst
24 ark köpas, erhållas de till hälften af det påtryckta priset.

Upsala, Em. Bruzelius, 1832.

Enflingen.

1. Från min möbelupna hydda,
Mätte mina tårar få
Kalla Himlen att bestydda
Dessa moderlösa små.
Mätte mina tårar få
Kalla, Himmel, dig att stydda
Mina moderlösa små.
2. När de mig se tårar falla,
„Pappa, Pappa!“ ropa de,
„Gråt ej mer, wi äro snälla,
Snälla och beskedlige,
Allihop beskedlige:
Gråt ej mer, wi äro snälla,
Pappa, Pappa!“ ropa de.
3. Kring mitt skrifbord i min soffa
När jag dem skall leka se:
„Tyft, tyft, låt oss icke stöja,
Mamma sofwer!“ säga de.
„Mamma sofwer!“ säga de.
„Tyft, tyft, låt oss icke stöja!“
När jag dem skall leka se.
4. Hvilken plåga för mitt hjerta,
Då de yttra dessa ord,
Stum af qual och tård af smärta,
Tillrä tårar på mitt bord.
Tårar tillrä på mitt bord,
Stum af qual och tård af smärta,
Då de yttra dessa ord.
5. Dock står trösten till mitt mörte,
Att när, Gud, jag skådar Dig,
Skall jag i min makas sköte
Lifwen släda barn och mig.
Lifwen släda barn och mig
Skall jag i min Makas sköte,
Gud, när jag får skåda Dig.

Enkan.

Ensam i min låga kosa
 Lefwer jag förnåd ända,
 Fast omkring min spinnrock stöja
 Många faderlösa små;
 Fastän faderlösa små
 Rundtomkring min spinnrock stöja,
 Är mitt hjerta lugnt ändå.

2.

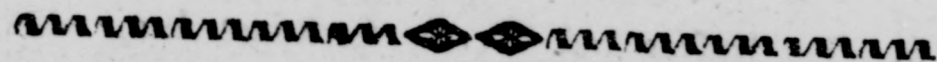
Han som väkar för oss alla,
 Han de faderlösas far;
 Englastaran skall befalla
 Att beskydda deras dar:
 Att beskydda deras dar
 Skall han englarne befalla,
 Han, de faderlösas far.

3.

Denna hufwa tanken tröstas:
 Desså jag har varit säll!
 Hon bekymret öfvertröstas
 Mången ledsam winterquäst.
 Mången ledsam winterquäst,
 Denna hufwa tanken tröstas:
 Desså jag har varit säll!

4.

Och vi råka än hvarandra
 I ett sällt och ofärdigt land:
 Der de dimma makar wandra
 Dupplösligt, hand i hand:
 Dupplösligt, hand i hand,
 Skola dimma makar wandra
 På öddlighetens strand.

1. Statt stilla, du yngling, och se dig wäl för,
 Besinna hur farligt att lefwa det år!
 Haf alltid för digon din Gud och din Herre,
 För allting du fly alla onda begär.
 Besinna dig wäl och akta din själ,
 Ty snarligt tillstundar ett ewigt farwål.
2. Jag knappast har kommit i blomstrande åren,
 Jag knappast och werlden har bärjat att se,
 Så kommer en tanka, så farlig i hågen,
 Som mig mände lända till spott och till spe.
 O helige Gud! Först war jag din brud,
 Sedan öfwerträdde jag det sjunde bud.
3. Först glömde jag bort min Gud och min Herre,
 Se'n glömde jag bort helga Öbpellsens flod;
 Se'n glömde jag bort Guds heliga lära,
 Som mig skulle draga till himmelens port.
 Ty satan gaf råd, att med öfwerdåd
 Tillgripa min nästas wälfångna förråd.
4. Å! Litet derefter blef jag arresterad,
 Förwarad med starkaste bojor och band.
 Mitt brott jag bekände, se'n blef jag förpackad
 Med handlöfswar förder till fångellet fram:
 Der måste jag gå, i elände så,
 I hunger och nöd samt törst deruppå.
5. Å! We mig den stunden, då jag icke lybde
 Min faders och moders förmaning så god.
 Å! We mig den stunden då jag icke flydde
 Begärliga tankar, som då hos mig stod;
 Å! Herre och min Gud, som lärde mig din bud,
 Lär mig att dem hålla och följa till slut.